

De Ineenstorting van de Westerse Militaire Machine

Door Frank , 1 augustus 2026

De Ineenstorting van de Westerse Militaire Machine

De Geopolitieke Ontnuchtering van een Hegemoon

Door Frank Dumon

De Geopolitieke Ontnuchtering van een Hegemoon

Wanneer we de huidige geopolitieke landkaart bestuderen, wordt het steeds duidelijker dat het Westen, en in het bijzonder de Verenigde Staten, leeft in een zelfgecreëerde fantasiewereld. De analyses van de vooraanstaande militair-strategische expert Andrei Martyanov bieden een verfrissend, zij het soms pijnlijk ironisch en scherp, perspectief op deze realiteit. In een tijdperk waarin de westerse mainstream media onvermoeibaar het narratief verspreidt van een "overwinnend Oekraïne" of een "onoverwinnelijke NAVO", is het van cruciaal belang om terug te keren naar de harde, onverbiddelijke wetten van de militaire operaties, de economie en de fysica. Martyanov stelt onomwonden dat we ons reeds in een Derde Wereldoorlog bevinden, zij het niet in de conventionele zin die Hollywood ons heeft voorgeschoteld, maar als een geleidelijke, meedogenloze afrekening van een imperium dat zijn eigen mythes is gaan geloven.

De Verenigde Staten presenteren zich al decennia lang als de onbetwiste militaire supermacht, de "finest fighting force in the history of the world". Doch, zoals Martyanov keer op keer aantoonde, is deze bewering niet meer dan een propagandistische illusie, in stand gehouden door een militair-industrieel complex dat meer geïnteresseerd is in winstmaximalisatie dan in operationele effectiviteit. De recente ontwikkelingen in Oost-Europa en West-Azië hebben de sluier definitief opgelicht. Wat overblijft is een "papieren tijger": een militair apparaat dat fundamenteel niet in staat is om een oorlog van uitputting te voeren, dat zijn eigen logistieke limieten niet begrijpt, en dat terrorisme verward met oorlogsvoering. Dit artikel duikt diep in de kern van Martyanovs betoog, ontleeft de waanzin van het huidige Amerikaanse beleid, en schetst de onvermijdelijke geopolitieke verschuivingen die daaruit voortvloeien.

Het Hollywood-oorlogsmodel versus de Realiteit van de Moderne Strijd

De Mythe van de "Finest Fighting Force"

Een van de meest treffende en bijtend ironische observaties van Martyanov betreft het gebrek aan historisch en operationeel besef binnen de hogere echelons van het Pentagon. De Amerikaanse militaire leiding, zo stelt hij, begrijpt simpelweg niet wat "echte oorlog" is. Hun conceptuele kader is niet gevormd door de harde lessen van Clausewitz, Joekov, Manstein of Koetoezov, maar door de fantasievolle scenario's van Hollywood-films. Martyanov verwijst treffend naar de film Independence Day (1996), waarin een personage gespeeld door Jeff Goldblum met een ouderwetse Apple Macintosh-laptop de geavanceerde software van een buitenaards moederschip weet te hacken. Dit is het niveau van operationeel denken dat de Amerikaanse strategische cultuur doordringt: een geloof in magische, technologische quick-fixes die de complexe, chaotische en bloedige realiteit van grootschalige conflicten negeren.

De generaties van Eisenhower en George Marshall begrepen de aard van oorlogvoering: de logistieke ketens, de morele veerkracht van de bevolking, en de wiskundige zekerheid van uitputting. De huidige generatie Pentagon-generaals daarentegen, is opgeleid in een systeem dat meer weg heeft van een corporate management-training dan van een militaire academie. Zij hebben nooit een oorlog van gelijke sterkte (peer conflict) gevoerd. Hun enige ervaring bestaat uit het uitvoeren van "high intensity police operations" tegen derderangs tegenstanders in Irak of Afghanistan, waarbij de luchtmacht ongestoord kon opereren en de grondtroepen slechts dienden als bezettingsmacht. Toen ze geconfronteerd werden met een tegenstander die daadwerkelijk terug kan schieten met geavanceerde systemen, zoals in Oekraïne of in de confrontaties met Iran, bleek hun operationele model volledig inadequaat.

Terrorisme als Vervanging voor Militaire Strategie

Wanneer een militaire macht niet in staat is om strategische doelen te bereiken door middel van conventionele operationele kunst, valt deze terug op wat Martyanov terecht benoemt als terrorisme. De westerse militaire doctrine is, volgens deze analyse, voorgoed bezoedeld door de systematische aanval op burgerdoelwitten. Of het nu gaat om de beschieting van Iraanse vrachtschepen, de aanval op een burgerbus in Belgrado door Oekraïense drones, of de voortdurende aanvallen op residentiële gebieden: het is geen oorlogsvoering, het is pure terreur.

Martyanov wijst er scherp op dat deze morele declassering niet toevallig is, maar structureel. **De Amerikaanse en Europese politieke en militaire elite, inclusief figuren die de oorlogskabinetten bevolken, koestert een diepgeworteld,**

bijna pathologisch verlangen om Rusland te vernietigen. Dit wordt gevoed door een cognitieve dissonantie: zij kunnen niet accepteren dat zij operationeel inferieur zijn. In plaats van deze inferioriteit te erkennen en de strategie aan te passen, kiezen zij voor escalatie en het targeten van burgers, in de hoop dat dit de tegenstander zal breken. **Het is de tactiek van de wanhopige.** Zoals Martyanov het formuleert: zij hebben geen begrip van de menselijkheid, en velen van hen zouden hun eigen familie verraden voor een goed verhaal of een promotie. De recente, uiterst scherpe uitspraken over het lot van oorlogstokers in het establishment – waarbij Martyanov zonder enige terughoudendheid de morele faillietverklaring van figuren als Lindsey Graham benadrukt – onderstrepen zijn overtuiging dat deze klasse van politici de geschiedenis in zal gaan als de architecten van de grootste geopolitieke catastrofe van de 21e eeuw.

De Ineenstorting van de Amerikaanse Logistiek en de "GRAB"-Waanzin

De Onmogelijkheid van "Goedkope" Amerikaanse Wapensystemen

Een van de meest onthullende aspecten van Martyanovs analyse is zijn bespreking van de logistieke en industriële onmacht van de Verenigde Staten. De VS is fundamenteel niet in staat om een oorlog van uitputting (war of attrition) te voeren. Dit is geen nieuwe ontdekking; de Nixon administratie stapte al in 1971 van de goudstandaard, mede gedwongen door de financiële en industriële druk van de Vietnamoorlog. Het verschil is dat de VS van 1971 nog een industriële supermacht was. **De VS en de EU zijn vandaag een gedesindustrialiseerde economie, afhankelijk van financiële beurs manipulatie en een opgeblazen dienstensector.**

Deze realiteit wordt pijnlijk duidelijk in de recente "GRAB" (Ground-based and Affordable Mass Price Challenge) initiatieven van het Pentagon. Wanhopig op zoek naar een manier om de uitgeputte voorraden aan dure, geleide munitie (zoals JASSM en Tomahawk) aan te vullen, roept het Pentagon op tot de ontwikkeling van "goedkope, schaalbare langeafstandseffecten". Martyanov doorprijkt deze retoriek met vernietigend sarcasme. De eisen die het Pentagon stelt – een groundbased wapen met een bereik van 600 zeemijl (ongeveer 1100 km), een lading van 35 tot 400 pond, automatische doelherkenning, autonome terminale geleiding, en immuniteit tegen elektronische oorlogsvoering (GPS-denied environments) – zijn in de Amerikaanse industriële context een onmogelijke droom.

De Amerikaanse defensie-industrie heeft decennia lang bewezen dat zij niet in staat is om "goedkope" oplossingen te produceren. Elke poging resulteert in een goudomrand, overcomplex systeem dat jaren te laat en miljarden over het budget wordt opgeleverd, om vervolgens operationeel teleurstellend te presteren. De gedachte dat Amerikaanse aannemers binnen drie maanden een demonstratie en binnen 18 maanden een volledige productie van een dergelijk systeem kunnen neerzetten, is lachwekkend. Het is een wanhoopsdaad, een "Hail Mary" pass van een organisatie die beseft dat de rekeningen niet meer kloppen, maar die niet de politieke moed heeft om de onoverwinnelijkheidsmythe op te geven.

De Russische Overmacht in Hypersone en Elektronische Oorlogsvoering

Terwijl het Pentagon droomt van toekomstige "GRAB"-systemen, bestaat de realiteit van de moderne oorlogsvoering al op het slagveld, en die is in handen van Rusland. Martyanov wijst op de combat-proven status van Russische systemen zoals de Geran-2 (Shahed) drones en de Bundar-raketten. Deze systemen zijn niet alleen effectief, maar ook daadwerkelijk betaalbaar en in massaproductie. Een Geran-2, uitgerust met een jetmotor, functioneert feitelijk als een cruise missile met een bereik van honderden kilometers, geproduceerd voor een fractie van de prijs van een westerse tegenhanger.

Daarnaast benadrukt Martyanov de revolutionaire vooruitgang van Rusland op het gebied van elektronische oorlogsvoering (EW). De westerse militaire doctrine is zwaar afhankelijk van C4ISR (Command, Control, Communications, Computers, Intelligence, Surveillance, and Reconnaissance). De VS gelooft dat het de oorlog kan leiden vanaf een scherm in een commandocentrum, gevoed door real-time satellietdata. Rusland heeft deze kwetsbaarheid echter blootgelegd. Door geavanceerde EW-systemen in te zetten, jammen Russische strijdkrachten effectief de synthetische aperture radar (SAR) en communicatiekanalen van westerse satellieten. Het resultaat is dat de VS en haar bondgenoten operationeel "blind" worden gemaakt. Zonder dit informatievoordeel is het Amerikaanse leger, dat niet getraind is om te vechten in een omgeving waarin de technologische superioriteit is geneutraliseerd, gedoemd te falen.

Op zee is de situatie nog nijpender voor het Westen. De introductie van de Yasen-M klasse onderzeeërs, zoals de [Knyaz Ulyanovsk](#), markeert een kwalitatieve sprong die de Amerikaanse Virginia-klasse verouderd doet lijken. Uitgerust met [hypersone Zircon-raketten](#) met een bereik van meer dan 1500 kilometer, kunnen deze onderzeeërs, die tot grotere dieptes kunnen duiken en aanzienlijk stiller zijn dan hun westerse tegenhangers, elke maritieme operatie in de Noord-Atlantische Oceaan of de Middellandse Zee verlammen. De Amerikaanse Tomahawk, met een bereik van ongeveer 2000 km en een subsonische snelheid, is in deze vergelijking een historisch artefact. De kloof in militaire technologie en operationeel inzicht is niet langer te dichten.

De Zwarte Zee-dominantie: Een Nieuwe Geopolitieke Realiteit

De Blokkade van Oekraïne en de Gevolgen voor het Westen

De situatie in Oekraïne is, volgens Martyanov, al lang beslist; het enige wat resteert is de formele afwikkeling en de weigering van het Westen om de realiteit onder ogen te zien. De zogenaamde "Graanddeal" was vanaf het begin een farce, een dekmantel die door het Westen werd gebruikt om wapensystemen en munitie in containers te smokkelen onder het mom van landbouwexport. Nu deze sluiproute is afgesneden, is de logistieke levenslijn van Oekraïne volledig verlamd.

Rusland heeft de controle over de Zwarte Zee geconsolideerd. Het is geen overdrijving om, zoals Martyanov doet, te stellen dat de Zwarte Zee effectief een "binnenmeer" van Rusland is geworden. De aanhoudende en succesvolle aanvallen op Oekraïense en westerse maritieme assets in en rond Odessa, Mykolajiv en de Donau-delta hebben de scheepvaartroutes onbruikbaar gemaakt. Geen enkel schip kan nog veilig opereren. Dit heeft catastrofale gevolgen voor de Oekraïense economie, die nu verstoken is van zowel exportinkomsten als de toevoer van essentiële militaire goederen.

Op het land is de situatie eveneens hopeloos voor Kiev. Russische troepen opereren in de buitenwijken van Slovjansk en naderen Druzjkivka en Kramatorsk. De dagelijkse verliezen aan Oekraïense zijde – honderden manschappen en tientallen drones – zijn geen "tactische overwinningen", maar een systematische uitputtingsslag. Martyanov wijst er met klem op dat **de Verenigde Staten en het Westen verantwoordelijk zijn voor de dood van naar schatting 2,5 miljoen Oekraïense soldaten, die als kanonnenvoer zijn gebruikt in een oorlog die zij niet konden winnen. Deze morele schuld zal het Westen voor altijd achtervolgen.** De geopolitieke consequenties zijn nu onomkeerbaar. Zoals president Poetin recentelijk heeft bevestigd, is de territoriale integriteit van Oekraïne in zijn huidige vorm geschiedenis.

De westelijke regio's zullen onvermijdelijk worden opgeslokt door buurlanden: Polen zal Oost-Galicië annexeren, Roemenië zal Boekovina opeisen, en Hongarije zal zijn historische gebieden terugnemen. Kiev zelf, nu een nest van wat Martyanov "nazi-velden" noemt, zal worden ontdaan van zijn radicale elementen. Het is geen kwestie van **of** dit gebeurt, maar van **wanneer**. De westerse pogingen om dit te vertragen met propaganda artikelen en **zogenaamde NATO experts of universiteitsprofessoren** die beweren dat "Oekraïne wint", zijn slechts het laatste stuip trekken van een failliet narratief.

Europa en China: De Slachtoffers van een Falend Westers Beleid

Europa als Geopolitieke Dwerg

De Europese unie wordt in deze analyse niet gespaard. Martyanov beschouwt Europa als een geopolitieke dwerg, een regio die zijn eigen belangen systematisch ondergeschikt maakt aan de strategische doelen van Washington, tot eigen vernietiging. De welvaart van Europa van de afgelopen 50 jaar was, zoals voormalig EU-functionaris Javier Solana ooit impliciet erkende, fundamenteel gebaseerd op goedkope energie uit de Sovjet-Unie en later Rusland. Door deze banden te verbreken en zich te wenden tot de Verenigde Staten, koopt Europa nu gas tegen prijzen die vijf keer hoger liggen dan voorheen.

Deze economische zelfmoord vertaalt zich direct in militaire irrelevantie. De Europese strijdkrachten zijn een schim van wat ze ooit waren. De Franse vliegdekschepen zijn kleine, kwetsbare doelen in vergelijking met Amerikaanse supercarriers, en de Britse Royal Navy is in wezen niet-bestaand, met slechts een

handvol fregatten die daadwerkelijk zeewaardig zijn. Europa kan geen serieuze militaire bijdrage leveren aan welk conflict dan ook. Het is een continent dat langzaam verarmt, politiek instabiel wordt, en op koers ligt om in de komende decennia te fragmenteren.

De Europese leiders, die zich graag voordoen als mondiale spelers, zijn in werkelijkheid niets meer dan lokale beheerders van een afnemende welvaart, volledig afhankelijk van de grillen van de Amerikaanse markt en de bescherming van een NAVO die zelf in verval is. **Zielige overbetaalde marionetten.**

China's Vergissing en de Commerciële Realiteit

Ook China ontsnapt niet aan Martyanovs scherpe blik, zij het om andere redenen. Hij benadrukt dat China, ondanks zijn indrukwekkende prestaties in het bestrijden van armoede en zijn rijke beschavingsgeschiedenis, in de eerste plaats een commerciële beschaving is, geen militair expansionistische macht zoals de VS. China's grote strategische fout, volgens Martyanov, was het wedden op de blijvende solvabiliteit en groei van Europa. Het Belt and Road Initiative was mede gericht op het afzetten van Chinese consumentengoederen in een welvarend Europa.

Door de zelfgekozen verarming van Europa, gedreven door geopolitieke hysterie en de breuk met Rusland, is de koopkracht van de Europese consument drastisch gedaald. China moet nu zijn exportstromen heroriënteren, wat een enorme economische uitdaging vormt. Hoewel China een sterke markt heeft opgebouwd met Rusland en andere Aziatische landen, kan dit de verlieslijdende Europese markt niet volledig compenseren. China leert nu, net als Iran eerder deed, de harde les dat het vertrouwen op westerse technologie (zoals luchtafweersystemen) of westerse markten een kwetsbaarheid is. De toekomst van China ligt in verdere zelfredzaamheid en de versterking van de banden met het Global South, weg van de giftige invloed van een stervend westers imperium.

Conclusie: Het Einde van een Tijdperk en de Onvermijdelijke Afrekening

De analyses van Andrei Martyanov bieden geen comfort aan degenen die vasthouden aan de illusies van de westerse suprematie. Ze schetsen een portret van een militair en politiek establishment dat de controle is kwijtgeraakt, gedreven door hubris, incompetentie en een fundamenteel onvermogen om de realiteit onder ogen te zien. De Verenigde Staten zijn geen onoverwinnelijke supermacht meer; ze zijn

een "papieren tijger" geworden, een staat die zijn militaire spieren alleen nog kan samentrekken in daden van terrorisme tegen burgers, omdat het niet meer in staat is tot grootschalige, conventionele oorlogsvoering tegen een gelijkwaardige tegenstander. De wetten van de fysica, de economie en de militaire operaties laten zich niet voor de gek houden door persberichten van het Pentagon of propagandastukken in westerse kranten.

In Vlaanderen zijn de VRT, De Standaard, De Tijd, Knack, De Morgen en vele anderen daar kampioen in.

Rusland heeft aangetoond dat het beschikt over de technologische, industriële en morele veerkracht om deze uitdaging aan te gaan. De Zwarte Zee is veiliggesteld, de Oekraïense proxy-oorlog is feitelijk beslist, en de westerse pogingen tot escalatie (zoals de GRAB-initiatieven of sanctiedreigementen) zijn slechts de stuiptrekkingen van een systeem dat zijn eigen ondergang bezegelt.

Voor waarnemers, analisten en burgers in het Westen is het tijd om de roze bril af te zetten. De "kredietlijn" van de westerse beschaving, die na de Tweede Wereldoorlog kunstmatig in leven werd gehouden door de VS, is verlopen. De rekening wordt nu gepresenteerd. De vraag is niet of het huidige mondiale systeem zal veranderen, maar hoe pijnlijk de overgang zal zijn voor degenen die weigeren de realiteit te erkennen. In de woorden die Martyanovs betoog samenvatten: zij die oorlog voeren zonder te begrijpen wat oorlog is, zullen uiteindelijk worden verzwolgen door de realiteit die zij zo hardnekkig hebben ontkend. De geschiedenis zal niet vriendelijk zijn voor de architecten van deze illusie, en de nasleep zal de geopolitieke kaart van de wereld voor generaties bepalen.